

Drejkine verne duše

(Konec)

Botra se je je res razveselila in ji je dala hlebec, ki ga je zanalašč spekla za Drejko. Hlebec je bil okrogel in je imel na gorenji skorji zapečeno belo okroglo sliko, podobno zvezdi s štiri-mi roglji. In Drejka se je hipoma domislila Tinka, saj je imel ponoči prav tako zvezdo na glavi, le da se je tista zvezda svetila in je bila živa.

»O, ta hlebec spravim za Tinka,« si je dejala. »Najlepši je, kar jih imam v košarici, pa je tudi najlepši, kar jih je na svetu. Tinek bo zadovoljen, ko pride drugo leto ponj.«

Botra jo je pogostila in jo hotela zadržati pri sebi. A Drejki se je mudilo domov. Rada bi pokazala materi lepi hlebec in jo vprašala, kako naj ga shrani, da bo dober še takrat, ko pride Tinek ponj. Zato se je kmalu poslovila od botre in je odhitela naravnost proti domu. Onkraj jarka se je spet ustavila nad prepadom. Sedla je na kamen in je vzela iz košarice botrin hlebec. Od vseh strani ga je ogledovala in čim bolj ga je gledala, tem bolj ji je ugajal. Posebno krasna je bila bela zvezdica, ki je bila tako lepo utisnjena v skorjo.

Pa se je domislila, da bi bilo prav, ako bi mogla že danes izročiti Tinku ta hlebec. Saj je še čisto svež, da prijetno diši od njega. Gotovo bi ga bil Tinek vesel, ako bi mu ga prinesla. A kako mu ga naj prinese, ko pa je daleč nekje v nebesih? V nebesa pa je težko priti, ker živ človek ne pozna poti, ki vodi tja gor. Zato pa ga bo že morala spraviti doma v skrinjo. A drugo leto ne bo več tako lep in dehteč kakor letos, pa čeprav pravijo ljudje, da se hlebci, pečeni na ta dan v spomin vernih duš, nikoli ne starajo. O, Drejka je bila prepričana, da bi Tinku prav zdajle na vso moč ugajal botrin hlebec, če ne radi drugega, zaradi bele zvezde pa gotovo, ker nosi Tinek prav tako zvezdo na glavi.

»Saj bi ti rada prinesla hlebec že danes,« se je posmežnila Drejka prav

bridko. »A vidiš, da ne morem, ker ne znam poti do tebe.«

A v razmišljanju jo je zmotila tropa dečkov, ki so prihajali po poti navzgor in so šli k Drejkini botri zbirat hlebce. Pri Drejki se niti ustavili niso in bi bili šli naprej, da ni zaklical mizarjev Šimen, največji in najnemirnejši med njimi: »Glejte, kako lep hlebec ima Drejka! Gotovo ga je dobila pri botri. Daj, pokaži mi ga!«

A Drejka ga ni hotela pokazati, ker je bil ta hlebec Tinkov in nikogar drugega. Vstala je s kamna in skrila hlebec za hrbet. No, Šimen je postal še bolj radoveden. Prijel je Drejko za komolec in jo stisnil prav hudo, da bi mu vendarle pokazala hlebec. Drejka je zavpila, ker jo je zbolelo. Sama pa pri tem prav nič ni vedela, da je izpustila hlebec, ki se je kotalil po strmini naravnost v prepad.

»Ojoj!« je zavpila prestrašena. »Hlebec mi je padel v prepad, Tinkov hlebec. Pa kaj naj shranim zdaj za Tinka? Drugo leto pride, pa ne najde hlebca. Izgubila sem ga — jojme, v prepad je zdrknil.«

Drejka je jokala in v prvem trenutku niti vedela ni, kaj bi počela. Gledala je v prepad in je videla, da je hlebec obležal globoko doli na skali, tik nad drvečo vodo. Pa se ni prav nič pomišljala, temveč se je pogumno spustila po strmini. Previdno se je oprijemala skal in redkega, pritlikavega grmovja, ki je rastlo tu pa tam na črnikasti skali. Videla ni pod sabo strašnega prepada, temveč je videla samo hlebec, ki je ležal doli nad vodo. Še slišala ni dečkov, ki so vpili gori na poti, naj gre nazaj, ker jo v prepadu čaka samo nesreča. Drejka se je spuščala od skale do skale, ki so jo zbadale v roke, da se je pokazala kri. A še zmenila se ni za to in se je ustavila šele tedaj, ko je stopila na skalo, kjer je ležal hlebec.

Bila je vsa vesela, da ga je spet držala v roki. Nič se ni obotavljala, tem-

več je pričela plezati nazaj. Otroci so jo gledali s strahom, a najbolj se je bal zanjo Šimen, ki je bil kriv nesreče. Že je vrgel na tla platneno malho, kjer je imel spravljene nabrane hlebce, in je že hotel splezati siromašni deklici na pomoč.

A v tistem trenutku je glasno zaropotalo doli v prepadu. Šimnu so se nažežili lasje in je zavpil od strahu. Zakaj videl je, da se je premaknila skala, za katero je bila prišla Drejka, in se skotalila s prasketajočim bobnenjem v globočino. A za skalo je zdrknila tudi Drejka in izginila nekje za črnimi pečinami.

Šimnu je zastalo srce od groze, da se je sesedel nad prepadom. Ves je odrevenel, da se niti ganiti ni mogel. Otroci so pa kričeč zdrveli preko žarka naravnost do botrine domačije in so povedali, da je padla Drejka v prepad. Boter je hitel tja doli in se je spustil v globočino. A za njim je splezal tudi Šimen in solze so mu neprestano tekale po licih, saj mu je bilo v srcu tako strašno hudo.

Drejko sta našla skoro tik ob vodi. Za obleko se je bila zataknila za grm in je visela tam brez glasu. Z levico je krčevito stiskala k sebi hlebec, ki je bil še popolnoma nepoškodovan. Oči je imela zaprte in Šimnu se je zdelo, da je že mrtva, ker je skoro gotovo zadela z glavo ob kamen.

Z največjo težavo sta jo prinesla iz prepada. Boter je odhitel z njo na svoj dom in jo položil na postelj. Drgnili so jo z octom, da bi jo spravili k zavesti. A je bilo vse zaman. Drejka se ni zganila niti za trenutek. Samo roka ji je tesno stiskala hlebec in ga ni hotela izpustiti. Šimen je hitel v vas po Drejkino mater in zdravnika. A tudi zdravnik ni opravil ničesar. Povedal je, da bo Drejka zdihnila vsak hip, ker se je premočno udarila z glavo ob kamen.

Večerno sonce se je spuščalo za snežnike in njegovi zadnji rdeči žarki so se usuli v izbo. Tedaj pa je Drejka vztrepetala in pogledala okrog sebe.

Zagledala je hlebec, ki ga je še vedno držala v roki, in se je veselo nasmehnila.

»O, Tinek le dobi svoj hlebec,« je šepetala tako tiho, da jo je slišala komaj mati, ki se je jokaje sklanjala k nji. »Joj, pa še danes mu ga prinesem, da mu ne bo treba čakati nanj vse leto. To bo Tinek vesel, joj, to bo vesel...«

Drejkina šepet je utihnil, na ustnah pa ji je ostal veseli smehljaj, ostal tudi potem, ko so izginili rdeči sončni žarki iz izbe in je odšla Drejkina dušica z njimi na lepo pot, ki vodi v nebesa. Sončni žarki so jo nesli v višine in so jo tam posadili na zlat oblaček; ta pa se je dvigal z njo, dvigal, dokler je ni prinesel naravnost do Tinka, ki se je zasmel veselo, ko je zagledal Drejko in lepi hlebec.

Verne duše so se zgrnile krog nju in so bile skoro gotovo žalostne. Saj nobena ni imela tako krasnega hlebca, kakor ga je imel Tinek. Pa saj ni čudno — ta hlebec je prinesla Drejka sama, Drejko so pa prinesli sončni žarki in zlati oblaček, ki je najlepši na vseh nebesih. In zato pa je Drejka tudi najlepša dušica med vernimi dušami, igrajočimi se po širnih nebesih, ki jim ni nikoli konca ne kraja.

Drugo pomlad je postavil boter nad prepadom lep spomenik. Na debelem drogu je bila pritrjena bela deščica, na deščici pa je bila naslikana Drejka, kako pada v prepad in kako nosi na zlatem oblaku Tinku hlebec v nebesa. Na sliki se Drejka smehlja, smehlja prav tako veselo, kakor se je smehljala, ko je bila še živa.

Na Verne duše hodijo tod mimo otroci zbirat hlebce k botrovim. Pa se ustavijo ob spomeniku in se odkrijejo. Smehlja se gledajo Drejko in prosijo, da bi še oni dobili tako lep hlebec, kakor ga Drejka drži v svoji roki. Pa ga ne dobijo več, saj Drejkina hlebec je bil le eden in še ta je bil tako krasen, da ga je lahko nesla v nebesa pokazat. Takega hlebca pa ni več na svetu.